

2. Ali mora, če je odgovor na prvo vprašanje pritrديلen, Portugalska republika v skladu s členom 17(1) Direktive 95/46/ES določiti ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe za zavarovanje osebnih podatkov pred slučajnim ali nezakonitim uničenjem ali slučajno izgubo, predelavo, nepooblaščenim posredovanjem ali dostopom, predvsem kadar obdelava vključuje prenos podatkov po omrežju?
3. Ali je treba, če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrديلen, če država članica ne sprejme nobenega ukrepa v skladu s členom 17(1) Direktive 95/46/ES in če delodajalec, ki je upravljavec teh podatkov, sprejme sistem omejenega dostopa do takih podatkov, ki nacionalnemu organu, pristojnemu za nadzor nad pogoji dela, ne omogoča samodejnega dostopa, načelo primarnosti prava Evropske unije razlagati tako, da država članica navedenega delodajalca za tako ravnanje ne more sankcionirati?
4. Ali je, če je odgovor na prejšnje vprašanje nikalen – ker ni bilo dokazano ali zatrjevano, da podatki iz evidence v obravnavani zadevi niso bili spremenjeni – zahteva po takojšnjem dajanju na razpolago evidence, ki omogoča vsem strankam delovnega razmerja splošen dostop do podatkov, sorazmerna?

(¹) Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355).

Pritožba, ki jo je Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG vložil 12. novembra 2013 zoper sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 10. januarja 2014 v zadevi T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG proti Evropski komisiji

(Zadeva C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnica: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (zastopnika: K. Landry in G. Schwendinger, odvetnika)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj

- V celoti razveljavi sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 12. novembra 2013 v zadevi T-147/12 in sklep Komisije REM 02/09 z dne 16. septembra 2011 (C(2011) 6393 final) razglasi za ničnega;
- podredno, vrne zadevo v Splošnemu sodišču v ponovno odločanje;
- Komisiji naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 220(2)(b) Carinskega zakonika (¹) s tem, da je menilo, da je pritožnica vedela za napako nemških carinskih organov. To naj ne bi bilo res. Posamezni predpisi so zapleteni in njihovo besedilo nejasno in zmedeno. To je zlasti razvidno iz dopisov med Zveznim finančnim ministrstvom in Komisijo. Poleg tega naj bi tudi trajanje in obseg napačne prakse nemških carinskih organov govorila proti temu, da bi pritožnica vedela za napako.

Drugič, Splošno sodišče naj bi kršilo člen 239(1), druga alineja, Carinskega zakonika, s tem, da je napačno potrdilo očitno malomarnost pritožnice.

Tretjič, Splošno sodišče naj svoje odločbe v dveh točkah ne bi v zadostni meri obrazložilo, tako da naj postopek odločanja Splošnega sodišča za pritožnico ne bi bil razumljiv.

(¹) Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, UL L 302, str. 1.